

Denna lag skall träda i kraft den 1 juli 1913 men skall ej äga tillämpning i fråga om beslut, som före den dag meddelats.

Det alla, som vederbör, hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hafva Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit. Stockholms slott den 23 maj 1913.

GUSTAF.

(L. S.)

GUST. SANDSTRÖM.

(Justitiedepartementet.)

N:r 68.

(Rubrik och datum kungöras från predikstolen.)

Lag

angående utlämning av förbrytare;

given Stockholms slott den 4 juni 1913.

Vi GUSTAF, med Guds nåde, Sveriges, Götes och Vendes Konung, göra veterligt: att Vi, med Riksdagen, funnit gott i nåder förordna som följer:

I KAP.

Om villkoren för utlämning.

1 §.

— På begäran av främmande stats regering må person, som uppehåller sig här i riket och är för brott misstänkt, tilltalad eller dömd, kunna till den främmande staten utlämnas efter ty i denna lag sägs.

Utlämning må ske, även om ej till stöd för framställningen därom föreligger överenskommelse med den främmande staten; dock varde, så vitt ej särskilda omständigheter föranleda undantag, utlämning i ty fall medgiven endast under förutsättning att den främmande staten utfäster sig att i liknande fall villfara från Sveriges sida gjord framställning.

2 §.

Svensk medborgare må ej utlämnas.

3 §.

Utlämning må ej ske för brott, som förövats inom Sverige eller å svenskt fartyg utom riket. Begäres någons utlämnande för delaktighet i brott, vilket förövats utomlands, må dock i särskilt fall, utan hinder av vad i 1 kap. 2 § strafflagen stadgas, utlämning medgivas jämväl där delaktighetsbrottet är att anse såsom begånget i Sverige eller å svenskt fartyg utom riket.

4 §.

Utlämning må ej ske, så vitt icke den brottsliga gärningen är eller, om den hade begåtts i Sverige och under motsvarande förhållanden, skulle vara att anse såsom brott, varå enligt den svenska allmänna strafflagen eller den svenska sjölagen svårare straff än fängelse kan följa. Till brott, varom nu sagts, skola hänföras jämväl brott, som allenast där de äro med försvårande omständigheter förenade förskylla svårare straff än fängelse.

För gärning, varom i 10 kap. strafflagen förmäles, må ej utlämning medgivas,

där ej gärningen, bedömd enligt strafflagen i övrigt, skulle vara att anse såsom brott, varför utlämning jämlikt bestämmelserna i denna § må ske.

5 §.

Skulle den gärning, för vilken utlämning sökes, enligt svensk rätt vara att anse såsom tryckfrihetsbrott, må utlämning ej medgivas.

6 §.

Där framställning om utlämning avser gärning, som enligt svensk rätt skulle vara att anse såsom brott mot strafflagen för krigsmakten, må utlämning ske, så vitt gärningen är av den beskaffenhet att om den förövats av någon, som icke är underkastad samma lag, utlämning, enligt vad i 4 § är stadgat, därför kunnat äga rum.

7 §.

Utlämning må ej ske för politiskt brott. Dock må, där den gärning, för vilken utlämning begäres, tillika innefattar brott av icke politisk beskaffenhet, utlämning medgivas, för så vitt gärningen med hänsyn till omständigheterna i det särskilda fallet provas övervägande äga karaktären av ett icke politiskt brott.

Såsom politiskt brott skall i intet fall anses mord, mordförsök eller dråp å främmande statsöverhuvud eller någon till en främmande suveräns familj hörande person.

8 §.

Utlämning må ej medgivas utan att till stöd för framställningen därom förebragts antingen av domstol meddelat fällande utslag eller ock av domstol eller annan behörig myndighet meddelat beslut, som innebär förordnande om häktning; skolande i handlingen brottets beskaffenhet samt tiden och orten för detsamma vara noggrant angivna.

Grundas framställning om utlämning annorledes än å fällande utslag eller sådant beslut, som föregåtts av förundersökning inför domstol eller undersökningsdomare, och bestrider den, vilkens utlämnande begäres, att han gjort sig skyldig till det uppgivna brottet, må ej utlämningen beviljas, med mindre tillika visas, att sannolika skäl föreligga till misstanke att han är skyldig till detsamma. Dock må efter överenskommelse med främmande stat och under förutsättning av ömsesidighet utlämning till den stat ske jämväl där ej bevisning, som nu sagts, blivit förebragt.

9 §.

Utlämning må ej beviljas:

1. om redan innan framställningen därom gjordes, här i riket meddelats dom eller anhängiggjorts åtal angående den förbrytelse, för vilken utlämning begäres;
2. om straff för förbrytelsen skulle enligt svensk lag vara att anse såsom förfallet.

10 §.

Är den, om vilkens utlämnande är fråga, här i riket slutligen dömd till straff för annat brott än det, som i framställningen om utlämning avses, må ej utlämning äga rum, förrän han till fullo undergått det ådömda straffet; dock må han för rannsaknings undergående kunna provisoriskt utlämnas till den främmande staten, därest denna förbinder sig att omedelbart, efter det han därstädes blivit slutligen dömd, åter överlämna honom till svensk myndighet.

Är den, vilkens utlämnande begäres, här i riket ställd under åtal för annat brott, må, så vitt han i det målet hålles häktad, utlämning i intet fall ske, förrän detsamma slutligen avgjorts.

11 §.

Vid beviljande av utlämning skola i tillämpliga delar följande betingelser uppställas:

1. den utlämnade må icke i den stat, till vilken utlämningen sker, åtalas eller straffas för någon annan före utlämningen begången straffbar handling än den, för vilken han utlämnats, eller, oavsett det i 13 § andra stycket nämnda fall, utlämnas vidare till en tredje stat, allt med mindre särskilt medgivande jämlikt 27 § lämnats eller ock den utlämnade inför domstol eller eljest fritt och offentligen givit sitt samtycke därtill eller, sedan han slutligen frikänts eller efter till fullo avtjänt straff försatts på fri fot, antingen, oaktat hinder icke mött, underlåtit att lämna landet inom loppet av en månad eller ock återvänt dit, sedan han en gång lämnat det;

2. under den tid av en månad, varom nu sagts, må, så framt den utlämnade icke gör sig skyldig till nytt brott, icke något som helst hinder läggas för honom att, därest han så önskar, lämna landet;

3. den utlämnade må icke för det ifrågavarande brottet ställas under tilltal inför domstol, vilken endast för tillfället eller för särskilda undantagsförhållanden förlänats befogenhet att döma i mål av sådan beskaffenhet.

Då utlämning medgives i fall, varom i 4 § andra stycket eller 6 § sägs, varde dessutom sådana betingelser satta, att den utlämnade icke må kunna straffas för den gärning, varom fråga är, i vidare mån än den varit av beskaffenhet att föranleda utlämning. Beviljas utlämning jämlikt 7 § för gärning, vilken övervägande äger karaktären av ett icke politiskt brott, skall den betingelse göras, att den utlämnade icke må för gärningen straffas såsom för politiskt brott.

12 §.

Framställes begäran om någons utlämnande av flera stater och avse framställningarna ett och samma brott, bestämme Konungen, till vilken stat utlämning skall ske; dock bör, där ej särskilda omständigheter föranleda, att utlämningen anses böra ske till den stat, vars undersäte den ifrågavarande personen är, utlämningen i regel ske till den stat, där brottet ägt rum, eller, därest brottet begåtts inom flera staters områden, till den, där huvudhandlingen föröfvats.

13 §.

Hava flera stater begärt utlämning av samma person för olika brott, skall företräde givas den stat, som först begärt hans utlämnande eller, på sätt i 24 § avses, hans häktande, där icke hänsyn till de olika staternas läge eller annan särskild omständighet prövas föranleda avvikelse härifrån.

I fall, som i denna § avses, må vid utlämningens beviljande kunna som villkor föreskrivas, att den person, om vars utlämnande fråga är, skall efter utståndet straff i den ena staten vidare utlämnas till den andra.

II KAP.

Om förfarandet i utlämningsärende.

14 §.

Framställning om utlämning skall göras på diplomatisk väg.

Framställningen skall innehålla upplysning om den med densamma avsedda personens medborgarskap, och skall vid framställningen vara fogad sådan handling, varom i 8 § första stycket sägs.

Signalement bör om möjligt jämväl företes.

Sakna de inkomna handlingarna nödig fullständighet eller är ytterligare upplysning i något avseende erforderlig, må den främmande staten anmodas att inkomma med det felande.

15 §.

Framgår av de inkomna handlingarna, att framställningen icke är av beskaffenhet att lagligen kunna efterkommas, eller prövar Konungen eljest anledning föreligga att icke villfara utlämningen, varde densamma omedelbarligen avslagen.

16 §.

Prövas skäl till avslag, på sätt i 15 § sägs, ej föreligga, förordne Konungen, att den, vilkens utlämnande begäres, skall i ärendet häktas, där så ej redan jämlikt bestämmelse i 24 eller 25 § skett, samt inställas till förhör inför Konungens befallningshavande.

17 §.

Vid förhöret inför Konungens befallningshavande äge den häktade, där han så äskar, åtnjuta hjälp. Säger han sig ej själv kunna anskaffa biträde, förordne Konungens befallningshavande lämplig person att honom biträda.

Medgiver den häktade vid förhöret, att han är den person, vilkens utlämnande begärts, och förklarar han sig ej hava något att invända mot bifall till framställningen om hans utlämnande, varde protokoll över vad sålunda förekommit jämte övriga handlingar i ärendet insända till Kungl. Maj:t.

Lämnar den häktade ej sådant medgivande och sådan förklaring som nu sagts, skall ärendet hänskjutas till domstol; och varde förty protokollet över förhöret samt övriga handlingar i ärendet överlämnade till rådstuvurätten i den stad, där Konungens befallningshavande har sitt säte. Underrättelse om vad vid förhöret sålunda förelupit skall genast insändas till utrikesdepartementet.

18 §.

I ärende, som jämlikt 17 § till rådstuvurätt inkommit, skall rådstuvurätten rannsaka, huruvida förhållande, som enligt 2—9 §§ utgör hinder mot utlämning, föreligger; och skall i fråga om handläggningen av sådant ärende, så vitt ej nedan anorlunda sägs, vad om rannsaking med häktad person gäller äga motsvarande tillämpning.

Vid ärendets handläggning skall särskild åklagare, som av Konungens befallningshavande förordnas, närvara för att i ärendet tillvarataga den främmande statens intresse.

Den häktade skall åtnjuta hjälp vid sin talans utförande. Säger han sig ej själv kunna anskaffa biträde, förordne Konungens befallningshavande lämplig person att honom biträda.

Kräver i särskilt fall hänsyn till den främmande staten, att ärendet inom lyckta dörrar behandlas, förordne rådstuvurätten därom.

19 §.

Högsta domstolen tillkomme att pröva huruvida mot utlämning möter hinder varom i 2—9 §§ sägs.

Det åligger förty rådstuvurätten att, sedan handläggningen där avslutats, skyndsamt insända protokoll och övriga handlingar i ärendet till nedre justitierevisionen.

20 §.

Frågor om ersättning åt vittne, eller annan, som kallats att meddela upplysning i ärendet, eller åt tolk, avgöras av högsta domstolen i samband med huvudsaken.

21 §.

Huru ersättning åt åklagare samt biträden, varom i 17 och 18 §§ sägs, må bestämmas, därom förordne Konungen.

22 §.

Befinnes under utlämningsärendets fortgång, att den häktade ej är den person, vars utlämnande begärts, äge den myndighet, där ärendet är anhängigt, att förordna om hans lösgivande.

I annat fall än nu sagts skall den häktade förbliva i häktet i avbidan på högsta domstolens utslag.

23 §.

Sedan högsta domstolens utslag meddelats eller, där ärendet ej varit där anhängigt, handlingarna i ärendet från Konungens befallningshavande inkommit, give Konungen i statsrådet sitt beslut angående den gjorda framställningen. Ej må därvid denna bifallas, om genom högsta domstolens beslut hinder förklarats möta mot utlämningen.

I beslut, varigenom förordnas om utlämning, varde, utom de betingelser, som jämlikt 11 § skola för utlämning gälla, samt de ytterligare villkor, Konungen kan finna nödigt uppställa, tillika utsatt viss tid från beslutets delfäende, inom vilken tid den häktade skall av den främmande staten avhämtas, ävensom att, om så ej sker, han varder på fri fot försatt. Tid, varom nu sagts, må ej sättas längre än en månad, där ej särskilda omständigheter sådant påkalla, och må i intet fall överstiga tre månader.

24 §.

På begäran av främmande stats regering må, innan formlig framställning om utlämnande av viss person skett, denne i avbidan därpå kunna här i riket häktas. Sådan begäran skall göras på diplomatisk väg och skall innehålla upplysning om den förbrytelse, som lägges personen till last, tiden och orten för densamma samt meddelande att utslag eller beslut, varom i 8 § förmåles, föreligger. Signalement bör om möjligt även företes.

Efter avtal med främmande stat och under förutsättning av ömsesidighet äge Konungen förordna, att dylik begäran, som av myndighet i den främmande staten framställles omedelbart hos polismyndighet här i riket, jämväl må av den upptagas.

Begäran om häktning prövas, där den inkommit på diplomatisk väg, av ministern för utrikes ärendena samt i annat fall av den myndighet, till vilken samma begäran är ställd. Äger begäran nödig fullständighet, och synes hinder mot utlämning ej möta, varde åtgärd för häktningens verkställande genast vidtagen. Sedan häktning skett, skall underrättelse därom omedelbarligen insändas till utrikesdepartementet.

Inom viss tid, som, där ej sådan är i traktat med den främmande staten angiven, av ministern för utrikes ärendena bestämmes, skall i vanlig ordning framställning göras om den häktades utlämning. Sker det ej, varde han å fri fot försatt. Tid, varom nu sagts, må ej sättas längre än till sex veckor, eller, där fråga är om utlämning till utomeuropeisk stat eller eljest för undergående av rannsaking eller straff å ort utom Europa, till tre månader från det den främmande staten erhållit underrättelse om häktningen.

25 §.

Den, som i främmande stat är efterlyst för brott, som enligt denna lag kan föranleda utlämning, må här i riket häktas utan att särskild framställning därom föreligger. Anmälan om häktningen skall ofördröjligen göras till utrikesdepartementet.

Finner ministern för utrikes ärendena hinder mot utlämning av den häktade föreligga, förordne då om hans lösgivande. Finnes hinder ej föreligga, skall den främmande staten underrättas om häktingen och skall därvid med tillämpning av de i 24 § givna bestämmelser utsättas viss tid, inom vilken framställning om den häktades utlämning skall göras.

26 §.

När någon enligt bestämmelserna i denna lag häktas, skola alla föremål, som han då har i sin besittning och vilka kunna antagas vara av betydelse såsom bevismedel beträffande den förbrytelse, som lägges honom till last, eller vilkas utbe-
kommande målsäganden kan antagas påfordra, tagas i beslag samt, där utlämning beviljas, överlämnas till myndighet i den främmande staten; ägande Konungen att med avseende å berörda föremål göra det förbehåll till betryggande av tredje mans rätt, som må anses påkallat.

III KAP.

Om vissa i samband med utlämningsväsendet stående framställningar från främmande stater.

27 §.

Vill främmande stat inhämta tillstånd att någon, som till densamma utlämnats, må, utan hinder av villkor, varom i 11 § under 1 förmåles, ställas till ansvar för något annat före utlämningen förövat brott än det varför utlämning skett eller vidare till tredje stat utlämnas, skall framställning härom göras på diplomatisk väg; och skall framställningen innehålla eller åtföljas av uppgift å förbrytelsens beskaffenhet samt tiden och orten för densamma.

Tillstånd, som nu sagts, må ej givas, så vitt enligt denna lag hinder mot utlämning för den uppgivna förbrytelsen skulle mött; dock att prövningen härav ej må under någon förutsättning omfatta frågan om den utlämnades brottslighet.

Där det ej finnes uppenbart, att hinder mot tillståndets meddelande lagligen möter, varde frågan härom underkastad prövning av högsta domstolen.

Sedan utslag i sålunda hänskjuten fråga givits, skall Konungen i statsrådet företaga framställningen till avgörande; dock må i intet fall densamma bifallas, där genom högsta domstolens utslag hinder mot tillståndets meddelande förklarats möta.

28 §.

Tillstånd att genom riket föra person, som av en främmande stat till annan utlämnas, må av Konungen meddelas under förutsättning att fråga icke är om svensk medborgare. Framställning härom skall göras på diplomatisk väg, och skall vid densamma vara fogad handling, utvisande innehållet av beslutet angående utlämningen, eller ock handling, som i 8 § första stycket omförmåles.

IV KAP.

Övriga bestämmelser.

29 §.

Utan hinder av vad ovan är i denna lag stadgat må, så vitt angår utlämning till Danmark eller Norge, under förutsättning av ömsesidighet:

1. utlämning medgivas jämväl för brott, som jämlikt 4 § icke skulle föranleda utlämning, så vitt å brottet enligt vad där sägs fängelsestraff kan följa;

2. i samband med beslut om utlämning för visst brott eller, där utlämning för visst brott redan beviljats, i den uti 27 § stadgade ordning lämnas medgivande att

bestrafva den utlämnade jämväl för annat brott av beskaffenhet att utlämning därför icke kunnat jämlikt 4 § äga rum, därest hinder mot utlämning för det brott icke på grund av övriga bestämmelser i lagen skulle hava mött.

30 §.

Vad i denna lag är stadgat skall icke äga tillämpning å framställningar om återförande av sjömän, som rymt ur tjänsten.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1913. Är enligt bestämmelse i traktat, som då är i kraft, skyldighet till utlämning stadgad i fall, då hinder enligt denna lag möter, eller står eljest bestämmelse i sådan traktat i strid mot vad i denna lag är stadgat, skall den bestämmelse lända till efterrättelse.

Det alla, som vederbör, hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit. Stockholms slott den 4 juni 1913.

GUSTAF.

(L. S.)

(Justitiedepartementet.)

GUST. SANDSTRÖM.

N:r 69.

(Rubrik och datum kungöras från predikstolen.)

Lag

om ändring i 1 kap. strafflagen;

given Stockholms slott den 4 juni 1913.

Vi GUSTAF, med Guds nåde, Sveriges, Götes och Vendes Konung, göra veterligt: att Vi, med Riksdagen, funnit gott i nåder förordna, att i 1 kap. strafflagen skall införas en ny § av följande lydelse:

5 §.

I vilka fall utlämning av förbrytare till främmande stat må ske, därom är särskilt stadgat.

Har någon såsom för brott misstänkt, tilltalad eller dömd blivit av främmande stat utlämnad till Sverige och hava vid utlämningens beviljande särskilda villkor med avseende å hans åtalande och straffande blivit av den främmande staten uppställda, skola de här i riket lända till efterrättelse.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1913.

Det alla, som vederbör, hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit. Stockholms slott den 4 juni 1913.

GUSTAF.

(L. S.)

(Justitiedepartementet.)

GUST. SANDSTRÖM.

